

PARADOXES CRISTIANES

PARADOXA: Enunciat o raonament que porta a dues conclusions mútuament contradictòries però que de cap de les quals no es pot prescindir.

El cristianisme és una paradoxa on s'integren els contraris: mort i resurrecció, diví i humà; material i espiritual, joia i dolor en l'Amor. Això es pot entendre perquè Déu en Jesús s'humanitza, s'encarna. El món no és Déu però està camí de la divinització.

Integrar els contraris suposa “sumar”. Nosaltres estem acostumats a excloure: antiga o nova, blanc o negre, carca o progre i ens costa entendre que la mort i la vida, el dolor i la felicitat coexisteixen.

LES NOSTRES PRÒPIES PARADOXES

Nosaltres ens movem entre paradoxes, però en la mesura que les integrem som capaços de viure amb plenitud i maduresa.

L'existència humana està plena d'experiències paradoxals. Néixer ja és començar a morir, el moment del part implica sofriment i alegria. Créixer suposa patir per a madurar. Estimar és experimentar alhora dolor i joia. Perdonar ens porta a l'amor i a reconèixer la pròpia mancança, Som éssers finits que anhelem l'infinit. Experimentem la buidor i la plenitud.

L'home ferit “sortosa culpa” clama Déu, Ell no li traurà la ferida però el reconcilia amb ella:

*Perquè quan sóc feble és quan sóc realment fort
2 Co 12,10*

*Veig que sóc capaç de voler el bé, però no de fer-lo:
no faig el bé que voldria, sinó el mal que no voldria
Rm 7,18*

El Regne de Déu ja està present a la Terra. Es pot viure amb els criteris del cel (Jesús), reconciliant els contraris.

El cristià és aquell que es deixa salvar, es deixa “Cristificar” i viu com un:

ÉSSER TRANSFIGURAT

LES PARADOXES EN L'ESGLÉSIA

L'Església:

és de Déu i és dels homes
és visible i és invisible
és terrena i és celeste
és pobra i és rica
és universal i és particular
és santa i és pecadora
és una i és diversa
és divina i és humana

*L'alegria i la profunditat
del cristianisme
és que Crist és alhora
el teu germà i el teu Déu.
Sant Ciril*

LES PARADOXES DE JESÚS

La vida de Jesús està plena de paradoxes que ens interpel·len:

Mt 5,3-5 Feliços els qui ploren(...) Feliços els que tenen fam (...)

Mt 5, 44 Estimeu els vostres enemics, pregueu pels qui us persegueixen.

Mt 8,35 Qui vulgui salvar la seva vida la perdrà, però el qui la perdi per mi i per l'Evangeli, la salvarà

Mt 10, 16 (...)sigueu astuts com les serps i innocents com els coloms.

Jn 12,24 (...) si el gra de blat, quan cau a la terra, no mor, queda ell tot sol, però si mor dona molt de fruit.

Jn 13,6 Senyor ¿tu em vols rentar els peus?...

Mc 14,37 Abba, Pare, tot t'és possible; aparta de mi aquesta copa. Però que no es faci el que jo vull, sinó el que tu vols.

Fil 2,6-11 Ell que era de condició divina, no es volgué guardar gelosament la seva igualtat amb Déu, sinó que es va fer no res(...)

SANT FRANCESC i LES PARADOXES

Dos moments de la vida de Sant Francesc on la paradoxa queda ben palesa:

La veritable Alegria

El bes al leprós

PREGUNTES PEL DIÀLEG

- Algunes experiències de la teva vida han estat o són paradoxals?
- Quin sentit dones a les paradoxes de l'Església?
- Les paradoxes de l'Evangeli, t'interpel·len? Com?
- Quina paradoxa de la vida de Sant Francesc trobes més significativa? Per què?